

- **translated title:** Европейска конвенция за борба с тероризма
- **publisher responsibility:** Ministry of Justice
- **original title of the convention in English:** European Convention on the Suppression of Terrorism
- **identification number of the convention:** ETS 090
- **place of the translation:** Bulgaria
- **name of the publisher:** State Gazette
- **date of the translation:** n/a
- **status of the translation:** an official translation
- **host item:** State Gazette, No. 95, 6 November 2001
- **ISBN:** n/a

Европейска конвенция за борба с тероризма

Държавите - членки на Съвета на Европа, подписали тази конвенция,

считайки, че целта на Съвета на Европа е да постигне по-голямо единство между неговите членове;

съзнавайки растящото безпокойство, причинено от увеличаването на терористичните актове;

желаейки да бъдат взети ефикасни мерки, така че извършителите на подобни актове да не могат да избегнат преследването и наказанието;

убедени, че екстрадицията е особено ефикасно средство, за да се постигне този резултат,

се договориха за следното:

Член 1

За целите на екстрадицията между договарящите държави никое от престъпленията, посочени по-долу, няма да се счита за политическо престъпление, за престъпление, свързано с политическо престъпление, или за престъпление по политически подбуди:

а) престъпленията, включени в обсега на прилагане на Конвенцията за борба с незаконното завладяване на самолети, подписана в Хага на 16 декември 1970 г.;

б) престъпленията, включени в обсега на прилагане на Конвенцията за преследване на незаконните актове, насочени против безопасността на гражданската авиация, подписана в Монреал на 23 септември 1971 г.;

с) тежките престъпления, изразяващи се в посегателство срещу живота, физическата цялост или свободата на лицата, ползващи се с международна защита, в това число дипломатическите агенти;

д) престъпленията, включващи отвличане, вземане на заложници или противозаконно задържане;

е) престъпленията, включващи използването на бомби, гранати, ракети, автоматични огнестрелни оръжия или писма или колети с взривни устройства, ако това използване представлява опасност за други лица;

ф) опитът или съучастието в извършването на посочените по-горе престъпления.

Член 2

1. За целите на екстрадицията между договарящите държави договаряща държава може да не счита за политическо престъпление, за престъпление, свързано с политическо престъпление, или за престъпление по политически подбуди всяко опасно действие на насилие, което не е споменато в чл. 1 и което е насочено срещу живота, физическата цялост или свободата на личността.

2. Същото се отнася и за всяко опасно действие срещу имущество, освен посочените в чл. 1, когато то е предизвикало колективна опасност за други.

3. Същото се отнася и за опита или съучастието в извършването на посочените по-горе престъпления.

Член 3

Разпоредбите на всички договори и споразумения за екстрадиция, които се прилагат между договарящите държави, включително Европейската конвенция за екстрадиция, се изменят, доколкото те са несъвместими с тази конвенция.

Член 4

За целите на тази конвенция и ако някое от престъпленията, посочени в чл. 1 и 2, не е включено в списъка на престъпленията, даващи основание за екстрадиция по договор или конвенция за екстрадиция в сила между договарящите държави, то се счита за включено.

Член 5

Нито една от разпоредбите на тази конвенция няма да бъде тълкувана като съдържаща задължение за екстрадиция, ако замолената държава има сериозни основания да счита, че молбата за екстрадиция за престъпления, посочени в чл. 1

или чл. 2, има за цел преследване или наказание на лицето заради раса, религия, гражданство или политически убеждения, или че положението на това лице може да бъде утежнено, поради някоя от тези причини.

Член 6

1. Всяка договаряща държава взема необходимите мерки, за да упражни юрисдикция по отношение на престъпление, посочено в чл. 1, в случай че заподозреният извършител се намира на нейна територия и ако държавата не го екстрадира, след като е получила молба за екстрадиция от договаряща държава, чиято юрисдикция се основава на разпоредба, съществуваща и в законодателството на замолената държава.

2. Тази конвенция не изключва никаква наказателна юрисдикция, упражнявана съгласно националните закони.

Член 7

Договарящата държава, на чиято територия заподозреният в извършване на престъпление, посочено в чл. 1, е открит и която е получила молба за екстрадиция при условията на ал. 1 на чл. 6, в случай че не екстрадира това лице, представя делото без никакво изключение и без неоправдано забавяне на своите компетентни власти за целите на наказателното преследване. Тези власти взимат решение като за всяко друго тежко престъпление в съответствие със законите на тази държава.

Член 8

1. Договарящите държави си оказват възможно най-широка правна помощ по наказателни дела във връзка с всяко производство, касаещо престъпленията, посочени в чл. 1 или чл. 2. Във всички случаи, отнасящи се до правната помощ по наказателни дела, се прилага законът на замолената държава. Въпреки това, правна помощ не може да бъде отказана на единственото основание, че се отнася за политическо престъпление, за престъпление, свързано с политическо престъпление, или за престъпление по политически подбуди.

2. Нито една от разпоредбите на тази конвенция не трябва да се тълкува като съдържаща задължението да се окаже правна помощ, ако замолената държава има сериозни основания да счита, че молбата за помощ за престъпление, посочено в чл. 1 или чл. 2, има за цел преследване или наказание на лицето заради раса, религия, гражданство или политически убеждения, или че положението на това лице може да бъде утежнено поради някоя от тези причини.

3. Разпоредбите на всички договори и споразумения за правна помощ по наказателни дела, приложими между договарящите държави, включително Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателно-правни въпроси, се изменят, доколкото те са несъвместими с тази конвенция.

Член 9

1. Европейският комитет по проблемите на престъпността при Съвета на Европа следи за прилагането на тази конвенция.

2. Той прави необходимото за улесняване на приятелското уреждане на всяко затруднение, което би възникнало от изпълнението на конвенцията.

Член 10

1. Всеки спор между договарящи държави, отнасящ се до тълкуването или прилагането на тази конвенция, който не е бил уреден в рамките на ал. 2 на чл. 9, ще бъде по молба на една от страните по спора възложен на арбитраж. Всяка от страните ще назначи арбитър, а двамата арбитри ще назначат трети арбитър. Ако в срок 3 месеца, считано от датата на искането за арбитраж, една от страните не е назначила арбитър, арбитърът ще бъде назначен по молба на другата страна от председателя на Европейския съд по правата на човека. Ако председателят на Европейския съд по правата на човека е гражданин на една от страните по спора, то назначаването на арбитър се извършва от заместник-председателя на съда или, ако заместник-председателят на съда е гражданин на една от страните по спора - от члена с най-продължителен стаж в съда, който не е гражданин на една от страните по спора. Същата процедура се прилага, ако двамата арбитри не могат да постигнат съгласие за избора на трети арбитър.

2. Арбитражният съд определя процедурата. Неговите решения се взимат с мнозинство. Решението му е окончателно.

Член 11

1. Тази конвенция е открита за подписване от държавите - членки на Съвета на Европа. Тя ще бъде ратифицирана, приета и одобрена. Документите за ратификация, приемане или одобрение ще бъдат депозирани при генералния секретар на Съвета на Европа.

2. Конвенцията ще влезе в сила 3 месеца след датата на депозиране на третия документ за ратификация, приемане или одобрение.

3. Тя ще влезе в сила спрямо всяка подписала я държава, която я ратифицира, приеме или одобри в последствие, 3 месеца след датата на депозиране на документа за ратификация, приемане или одобрение.

Член 12

1. Всяка държава може в момента на подписването или в момента на депозирането на документа си за ратификация, приемане или одобрение да посочи територията или териториите, за които ще се прилага тази конвенция.

2. Всяка държава може в момента на депозиране на документа си за ратификация, приемане или одобрение или по-късно по всяко друго време да разшири прилагането на тази конвенция чрез декларация, адресирана до генералния секретар на Съвета на Европа, за всяка друга територия, посочена в декларацията, за чиито международни отношения тя отговаря или е упълномощена да поема задължения.

3. Всяка декларация, направена съгласно предходната алинея, може да бъде оттеглена по отношение на всяка посочена в тази декларация територия чрез уведомяване, адресирано до генералния секретар на Съвета на Европа. Оттеглянето влиза в сила незабавно или на по-късна дата, посочена в уведомлението.

Член 13

1. Всяка държава може в момента на подписването или в момента на депозирането на документа си за ратификация, приемане или одобрение да декларира, че си запазва правото да откаже екстрадиция за всяко престъпление, посочено в чл. 1, което тя счита за политическо престъпление, за престъпление, свързано с политическо престъпление, или за престъпление по политически подбуди, при условие, че тя се задължи да вземе както подобава предвид, при определяне характера на престъплението, особената му опасност, включително:

а) че то е създавало колективна опасност за живота, физическата цялост или свободата на други лица; или

б) че е засегнало лица, които са чужди на подбудите за извършването му; или

в) че за извършването му са били използвани жестоки или коварни средства.

2. Всяка държава може да оттегли изцяло или частично направена от нея съгласно предходната алинея резерва чрез декларация, адресирана до генералния секретар на Съвета на Европа, която ще влезе в сила на датата на получаването ѝ.

3. Държава, която е направила резерва съгласно ал. 1 от този член, не може да иска прилагането на чл. 1 от друга държава; въпреки това тя може, ако резервата е частична или условна, да иска прилагането на този член, доколкото тя също го е приела.

Член 14

Всяка договаряща държава може да денонсира тази конвенция, като изпрати писмено уведомление до генералния секретар на Съвета на Европа. Денонсирането влиза в сила незабавно или от по-късна дата, посочена в уведомлението.

Член 15

Конвенцията престава да действа спрямо всяка договаряща държава, която се оттегли от Съвета на Европа или която престане да членува в него.

Член 16

Генералният секретар на Съвета на Европа уведомява държавите - членки на Съвета, за:

- a) всяко подписване;
- b) депозирането на всеки документ за ратификация, приемане или одобрение;
- c) всяка дата на влизане в сила на тази конвенция съгласно чл. 11;
- d) всяка декларация или уведомление, получени съгласно разпоредбите на чл. 12;
- e) всяка резерва, направена съгласно ал. 1 на чл. 13;
- f) оттеглянето на всяка резерва, извършено съгласно ал. 2 на чл. 13;
- g) всяко получено уведомление съгласно чл. 14 и датата, на която денонсирането влиза в сила;
- h) всяко спиране действието на конвенцията съгласно чл. 15.

В уверение на което, долуподписаните, надлежно упълномощени за тази цел, подписаха тази конвенция.

Съставена в Страсбург на 27 януари 1977 г. на английски и френски език, като и двата текста имат еднаква сила, в един екземпляр, който се депозира в архивите на Съвета на Европа. Генералният секретар на Съвета на Европа изпраща заверени копия от нея на всяка една от подписалите я държави.